Ч. 33 Второк 13 (25) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИС

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостavailable ствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Другого дня дебати над реформою виборчою промавляв пос. Лягіня і заповів кілька поправок до неї та домагав ся поділу Істриї на два округи виборчі, щоби обі народности були репрезентовані в загальній куриї виборчій. Бесідник заявив, що буде голосувати за переданем проєкту окремій комісиї. — Пос. Барвіньский заявив, що проєкт не відповідає потребам руского народу, але все таки єсть пробою часткового вдоволеня бажаню широких верств народу, домагаючих ся розширеня права виборчого. Бесідник і єго партия будуть голосувати за переданем проєкту комісиї. — Пос. Пернерсторфер критикував правительство коаліцийне, котре на єго погляд було найгірше. Кабінет ґр. Баденїго вступив на відповідну дорогу предкладаючи реформу виборчу. Реформа ґр. Баденїго єсть бодай малим початком, а нові посли постарають ся о то, щоби в парляментї був репрезентований робучий люд. — По промові Дубского закрито дискусиї а опісля по промовах ґен. бесідників відослано проєкт до комісиї.

В суботу відбуло ся перше засїдане комісиї для реформи виборчої. На засїданю явили ся також міністри ґр. Бадені і др. Ріттнер. Дискусию розпочав Молодочех пос. Слявік, котрий предкладав, щоби комісия розглянула ся насамперед в давнїйшім проєктї субкомітету і застановила ся над внесенем Молодочехів в справі загального голосованя. — Тому спротивив ся пос. Рус і зажадав, щоби приступлено зараз до проєкту правительства. Так і зроблено а внесене Слявіка відкинено.

Що чувати в Туреччинї?

Що Туреччина засуджена на смерть, о тім вже майже нїхто не сумнїває ся. То переконане — як знаєм з дипльоматичних депеш, оголошених в Льондонї настало навіть і в тих державах, що доси були прихильні османьскій державі, та хотїли єї піддержувати, а коли нїхто не хоче нинї скоротити їй віку, то лиш длятого, що обійде ся без того, а тогди мабуть і лекше прийдесь подїлити ся спадщиною. Що турецка держава знаходить ся в станї як найбільшого розкладу, о тім сьвідчить найлїпше єї внутрїшнє положене, котре недавна кореспонденция до берлиньского Tageblatt-у, прислана з Константинополя, ось як характеризує:

Завтра або позавтру, в пятницю або суботу розпічне ся рамазан. Нинї ще не знати, коли. Стамбулскій каді рішить то в послїдній хвили, після того, чи побачить місяць завтра, чи позавтру. На рамазан доси довго чекали. Чи знайшло правительство гроші, щоби виплатити своїм урядникам бодай місячну платню? Фінансова нужда переходить всякі границї. Она дібрала ся тепер вже й до високої Порти, а навіть і до султаньскої палати. Департаменти, що від десяти лїт діставали точно свої гроші, не можуть тепер платити своїм урядникам. Амбасадори за границею, особливо в Льондонї і Петербурзї, не дістали вже від чотирох місяців анї одного пястра; їм трохи помогли; три чи чотири тисячі фунтів, які Порта послїдними часами дістала, передано міністрови справ внутрїшних, щоби він їх вислав тим амбасадорам.

Перед кількома днями розійшла ся була чутка, що із многих позичок, які були в плянї, затягнено лиш одну на три міліони фунтів в отоманьскім банку. Вість була неправдива, бо султан не хотїв дати свого підпису, задля того, що банк той ставив дуже тяжкі услівя. З тої позички трох міліонів була би зараз остала ся ледви третина, бо банк хотїв відтягнути собі з неї довга правительства в сумі около двох міліонів. Рівночасно появила ся урядова звістка, що правительство має вже достаточно гроший до розпорядимости і не потребує спішити ся позичкою. Тим, котрі якось не хотїли тому вірити, говорено, що поодинокі ґуберниї надслали залеглости в сумі 185.000 фунтів.... Капля води для голодуючих з причини браку гроша. Мала потїха з того, що правительство рівночасно подало до відомости, що в державній касї єсть дорогоцїнних заставів на суму 4 міліони фунтів. Коби то держава могла ще заставити і ту касу з заставами!

До всїляких клопотів має Туреччина ще й той, що т. зв. молоді Турки не дають їй спокою. Єсть то революцийна партия, нїби то домагаюча ся реформ. Але та партия і єї проводирі не мають нїяких правдивих ідеалів; їм ходить лиш о то, щоби стати страшними, викликати занепокоєнє, а відтак дарунками і становищами дати себе зацитькати. Один з тих

---

19)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Глава тринайцята.

Діє ся то в липни року 23 після християньского численя, і то в Антіохії [1]), царици Всходу і по Римі наймогнїйшої коли не найбільшого міста. Можна сумнївати ся о тім погляді, що марнотратство і розпуста в тих часах почали ся в Римі. Хто же числить ся з обставинами, зрозуміє, що та струя, котра псувала добрі обичаї, плила зі всходу на захід, що покорені народи впливали на своїх покорителів, і що як-раз у великім степени була в сїм напрямі міродайною Антіохия, де був найстарший осідок асирийскої могучости і збитку.

---

[1]) Антіохія, теперішне місто Антакія в Сириї, була столицею сирийских королів з родини Селевкидів (або Селевцидів), що виводили свій рід від першого сирийского короля Селевка, сина Антіоха, котрий був воєводою у македоньского короля Александра. Той Селевкос, прізвищем Нікатор, (побідитель) заложив богато міст, між иншими і Антіохію та Селевкію в Сириї і Селевкію над Тиґром на полудне від теперішного Баґдаду.

За тих пять лїт, що минули, виріс він на мужчину. Біла, полотнянна одїж на нїм, що правда, закривала трохи черти єго стати, але все таки не могла зовсїм закрити розмірности будови єго тїла. Більше як годину стояв він в тїни вітрила. За той час надармо силували ся кількох товаришів подорожи тої самої народности, що й він, розпочати з ним якусь розмову. Він відповідав їм коротко але чемно по латинї. Єго добірні слова, єго делїкатне поведенє, єго здержаливість, все то лиш збільшало їх цїкавість. Хто єму близше придивив ся, не міг нїяк погодити деякі прикмети єго особи з благородним станом патриция [2]), яким він відзначав ся. Так були єго рамена перозмірно довгі а руки так великі і грубі, що то аж в очи впадало. Всї дивували ся, хто він і чим, та які обставини вплинули на єго житє; одним словом, було о нїм така загальна думка: Той чоловік має свою історию.

Корабель, на котрім він їхав, взяв був по дорозї в якімсь портї наЦипрі якогось жида, котрого цїла постава мала в собі щось потягаючого. Здавало ся, що він знатного роду і образований, бо супроти всїх був так якось щирий,

---

Було то перед полуднем. Якийсь перевозовий корабель плив як-раз синими водами моря до устя ріки Оронту. Спека була велика; а мимо того всї, котрим було вільно, стояли на покладї корабля, межи ними також і Беп Гур.

[2]) Патріциями звала ся найвисша римска шляхта, потомки давних сенаторів, котрих звано „патрес“ т. о. отцї.

як батько. Бен Гур запитав єго щось. Відповідь, яку одержав, викликала в нїм довірє і стала ся причиною, що він завів з ним довшу розмову.

Коли корабель запливав до Оронту, стрітили они два другі кораблї, котрі видїли ще на мори. Кораблї ті повивішували зараз богато жовтих хоругов, о котрих значіню пішли зараз всїлякі здогади. Наконець якийсь подорожний став таки вже допитувати ся, що они мають значити.

— Они мають дійстно значінє — відповів той знатний жид; — але не означають народности, лиш суть знаком власти́толя.

— Богато-ж у него кораблїв?

— А вже-ж, що богато!

— Ти єго знаєш?

— Я маю з ним дїло торговельне.

По лицях подорожних було видко, що они хотїли би були довідати ся чогось більше; і Бен Гур прислухував ся.

— Він жиє в Антіохії — говорив жид дальше. — То великий богач і длятого всї не лиш звертають на него свою увагу, але й завидують єму; не завсїгди добре о нїм говорять. В Єрусалимі жив колись князь з дуже старого роду, що називав ся Гур.

Юда лиш на силу удавав спокійного; серце стало в нїм бити ся живійше.

— Той князь був купцем, голова дуже мудра до інтересів. Він брав ся до великих предприємств і на всходї і на заходї. По великих містах мав він свої склади. Начальником складу в Антіохії, був чоловік, що звав ся Сі-

проводирів, Мурад, наробивши богато заколоту, утік, коли побачив, що заговорами не може нічого вдіяти. Власти розписали тепер за ним гончі листи, і певно, коли єго зловлять, відрубають єму голову. Але Мурад проворний; сидить за границею і буде звідтам старати ся ширити пострах, доки аж свою жажду революциї не заспокоїть мішком гроший. Тогди верне. Тимчасом каже правительство арештувати єго товаришів.

Але ті, котрих тут арештують, то самі бідаки, що для зарібку готові служити кому небудь. Недавно тому убито тут вірменьского банкіра Дікрана Караґезияна, на приказ вірменьского комітету революцийного, за то, що він не хотів зложити тисяч фунтів на акцийний капітал того комітету. Убийника тепер зловлено. Він називає ся Гамбарзум, був якийсь час шевцем, відтак продавав рибу а наконець займав ся пачкарством. Він не лиш се одно убийство має на своїй совісти. Доси не можна було з него нічого видобути; він мовчить упорно. Та й що скаже? Хиба то, що єму якийсь незнакомий чоловік заплатив за то, щоби він того а того убив.

Оттак представляє ся внутрішний стан в Туреччині. Скрізь нужда економічна і фінансова. Нема гроший, нема ладу і порядку, власти безсильні; революция на всі боки, свої і чужі роздирають державу на всі боки а в султаньскій палаті перемагає інтриґа, котра тепер якось притихла.

Дивно може стане, що Туреччина серед таких обставин має на стілько відваги, що порушає так важну справу, як справа єгипетска. Звістно, що ся справа єсть того рода, що видвигнена на порядок дневний, готова би викликати як найбільший заколот. Справа вірменьска ще не притихла, реформ ще не заведено, а вже виринає друга так великої доносимости справа. Єсть то не що иншого, лиш повільний розклад турецкої держави, до котрої сама прикладає руку. Балкан як би вже перестав бути турецким. Там розходить ся ще лиш о поділ Македониї і о то, кому має припасти Константинополь. Справа вірменьска підготовила терен до розкладу в цілій Малій Азиї, а по части і в Сириї; справа єгипетска зможе то само зробити, в Африцї і в Арабії. Що нїякі реформи не зможуть здержати того процесу розкладового о тім всї переконані і єсть лиш питанем часу, доки буде вести ся той процес розкладовий.

Перегляд полїтичний.

Віденьскі ґазети доносять, що речинець устних переговорів в справі угоди з Угорщиною означили правительства угорске і австрийске на початок марта у Відни.

Іменоване нового президента краєвого для Шлеска буде сими днями оголошене. Президентом має стати ґр. Манфред Клярі.

Італїянцям в Африцї зачинає вести ся що раз гірше. З Масави наспіла вість, що 1100 дервішів напало на відділ войска коло Касалї, котрий стереже там засїяні поля. При помочи компанії войска зложеного з Африканцїв удало ся прогнати дервішів, з котрих 40 погибло, а кількох дістало ся до неволї. З Італїянцїв погибло всего лиш 10 а 6 єсть ранених. Виступлене дервішів єсть лиш потвердженєм давної вісти, що Абесинцї стоять в змові з дервішами і що ті мають взяти ся до Італїянцїв з полудня. Рівночасно доносить ґен. Баратієрі, що коли вислав компанію войска до Сеґуї, щоби там завести знову телеґрафічну комунїкацию з Адіґрадом, войско стрітило опір, бо місцеві жителї збунтували ся. З ворохобників убито 21 людий, а богато покалічено.

З Софії доносять, що кн. Фердинанд має приїхати до Софії. Приїзд відложено лиш для того, що султан не видав ще відповідного розпорядження і що тепер у Турків рамазан (магометаньский піст). Для князя приготовлено вже палату, в однім з двірків в султаньскім огородї. Подорож ся стоїть мабуть в звязи з іменованем князя ґубернатором Всхідної Румелії.

Новинки.

Львів дня 24 лютого 1896.

Іменованя. П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував надзвичайного професора школи політехнїчної у Львові, Тад. Фідлера, членом ц. к. комісиї для другого іспиту державного на відділї будови машин.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва переніс нотаря Юл. Карабиньского з Лютовиск до Старої Соли.

— **Відзначеня.** Wiener Ztg. оголошує: Є. В. Цїсар надав ад'юнктови судовому Петрови Левицкому у Львові при нагоді єго перенесеня в пенсию титул і характер секретаря Ради.

— **Австрийско-угорске кольоніяльне товариство.** Під такою назвою завязало ся у Відни товариство, котре поставило собі за мету опікувати ся австрийско-угорскими еміґрантами і набувати в инших частях сьвіта землю, на котрій могли би осїдати піддані Австро-Угорщини.

— **Власний дім** думає будувати Наукове товариство ім. Шевченка у Львові на підставі ухвали видїлу з 10. лютого с. р. До загальних зборів, котрі мають відбути ся дня 4 червня с. р., видїл має поробити всї вступні приготованя до закупна місця під будову власного дому Наукового товариства імени Шевченка. Мотивом до сеї ухвали було то, що доси мають дуже недогідне поміщенє друкарня товариства, котра значно розширила ся і ще мусить розширитись, бібліотека зростаюча з дня на день, архів і канцелярия, а до того ще мусить товариство відповідно використати свою концесию на книгарню. Отже рішено оглянути ся з місцем в части міста найвідповіднїйшій під будову

монїдес. А то був жид, хоч імя єго грецке. Князь погиб десь на мори; єго інтереси вели ся дальше, але вже не так добре. По якімсь часї впало нещасте на єго родину. Одинокий син князя, що доходив вже до літ, хотів на улици в Єрусалимі убити прокуратора Ґратуса, але то єму не удало ся. Від того часу він пропав. Римляни пімстили ся на цїлім домі; не пощадили нікого з родини. Палату запечатали і тепер там лиш голуби гнїздять ся; весь маєток забрали, не лишили нічого. Прокуратор приложив собі золоту масть до рани.

Люди, що слухали, почали сьміяти ся.

— То значить ся, — відозвав ся хтось — забрав для себе все майно.

— Так розказують — сказав на то жид.— Я розповідаю лиш то, що чув від других. Тут в Антіохії був Сімонїдес начальником у того князя. Коли то стало ся, що я ось тут розповів, почав він вести торговлю на свою руку і незадовго так єму пощастило ся, що став першим купцем в місті. Як колись єго пан, так тепер він висилав каравани до Індиї; тепер ходить тілько єго кораблїв по мори, що могла би з них бути фльота хоч би й якого короля. Кажуть, що єму мусить все пощастити ся. Верблюди у него гинуть лиш із старости, єго кораблї вертають щасливо назад і то з великими зисками.

— Від коли-ж то так єму веде ся?

— Від несповна десяти лїт.

— Мусить, мав добрий початок.

— А вже-ж! Кажуть, що прокуратор забрав лиш то, що було, худобу, доми, кораблї і всяке инше добро. Гроший не знайшов нїяких, хоч мусїли десь бути величезні суми. Що стало ся з грішми, того доси нїхто не знає.

— А я знаю! — відозвав ся якийсь з присутних.

— Я вже розумію, до чого ти то кажеш, — говорив жид дальше. — Були й другі, що так само гадали, що Сімонїдес розпочав тими грішми свій інтерес. Та й прокуратор єсть такої самої гадки, або бодай був колись, бо до пяти лїт велїв купця два рази арештувати і брати на тортури.

Юда мов клїщами вхопив ся рукою за линву, до котрої був припер ся.

— Кажуть також — розповідав жид дальше — що в тім чоловіцї не лишили анї одної кістки цїлої. Коли я єго послїдний раз видів, то він сидів на кріслї, покорчений як той калїка, і обложений подушками.

— Бідачиско! — відозвало ся на то кількох.

— Не став би таким калїкою, хоч би й від якої недуги. — Але й тортури не помогли нічого. Що мав, то належало правно до него, і він уживав того, як свого — тілько й могли лиш видобути з него. Але тепер лишили вже єго в спокою. У него єсть купецка грамота підписана самим Тиберием.

— Певно добре за ню заплатив.

— Тоті кораблї — то єго, — розповідав жид дальше нїби не чуючи тої замітки — а єго люди на кораблях мають звичай вивішувати жовті хоругви, коли стрітять одні других, а то значить у них: Нам їздило ся щасливо!

На тім скінчив він своє оповіданє.

Коли лишили ся сам на сам, приступив Юда близше до незнакомого і спитав єго:

— Як, кажеш, називав ся Сімонїдів пан?

— Бен Гур, князь Єрусалима.

— А що-ж стало ся з єго родиною?

— Сина засудили на ґалери; він мабуть вже й помер, бо засуджені на ґалери не жиють довше як рік. О вдовици і донцї нічого не чути. Ті, що може знають, що з ними стало ся, не кажуть нічого. Они певно десь в якімсь кримінали, котрих в Юдеї так богато.

Юда зайшов до каюти. Так задумав ся, що не видів анї прекрасних берегів, анї перепливаючої попри них фльоти. Сонце сьвітило чудесно на яснім небі понад живописною околицею — лиш єго житє вкривала глубока тїнь.

Коли допливали вже до міста, повиходили подорожні на поклад, щоби придивити ся величавому видови. Згаданий повисше жид взяв ся знову поясняти їм околицю.

— Ріка — говорив він — пливе тут на захід. Онтам — він показав на полудне — єсть гора Касий, або, як єї тутешні люди називають, Оронтес, що подає руку свому братови Амнусови на тамтім боцї. Межи ними лежить Антіохійска долина. Онтам дальше — то чорні гори, звідки королївскі водопроводи спроваджують до міста чисту як сльоза воду до пиття і зливаня улиць. Тамошні лїси — то справдешні праліси, в котрих повно всїлякого птацтва і зьвірини.

— А де-ж озеро? — спитав хтось.

— По тамтім боцї на північ. Туди можна поїхати верхом, або ще лїпше лодкою, бо одна розтока ріки іде аж до озера. — Печера Дафни [3])? — звернув ся він до якогось, що допитував ся о ту печеру. — Нїхто не в силї єї описати. Єсть пословідка: „Лїпше бути червакоm і живити ся морвами Дафни, як сидїти за царским столом". Люди ідуть туди, щоби лиш подивити ся, а опісля не можуть вже й розстати ся з нею.

— Отже ти би радив, щоби туди не заходити?

— Чому нї! Кождий заходить туди: цинїчні фільософи [4]), хлопцї, що ледви від землї відросли, жінки і сьвященослужителї. Я так дуже о тім переконаний, що й ви всї туди підете, що навіть не хочу вам того дораджувати. Не наймайте собі помешкания в місті, але ідїть зараз до села, що недалеко печери. Дорога туди іде огородом, котрий орошає холодний водограй. А там — всїм очи звернули ся в ту сторону, в котру він показував пальцем — видко мури міста. То майстерска робота будівничого над будівничими, Ксерея. Ту часть вибудовано на приказ Селевкидів. За триста лїт, від коли ті мури стоять, стали они такі, як та скала, на котрій побудовані.

І дійстно було що хвалити: мури високі, кріпкі, з многими сьміло виступаючими баштами, що лишали ся поволи з боку по заду.

— Ті мури мають чотириста башт — розповідав жид дальше — а в кождій з них вода. Он там дальше видите дві гори. На найдальшій з них єсть цитадели, в котрій через цїлий

[3]) Прекрасна місцевість коло Антіохії зципреовими і лавровими гаями. Дафне значить по грецки — лавр.

[4]) Люди, котрі казали, що треба жити як найпростїйше і длятого нераз допускали ся навіть безвстидности.

дво-поверхову, виставлену після всяких вимог, де містилась би вигідно друкарня, книгарня, бібліотека, архів і канцелярия товариства. До комісиї для справи дому товариства вибрано з виділу пп. Сид. Громницкого, Ант. Дольницкого і К. Паньківского. Єсть в проєктї виділу, що дім мав би бути готовий уже в роцї 1897. Та вістка дуже нас радує.

— **Фальшивий льос краківский,** вильосований на 30 зр. предложив в пятницю до виплати в касї міскій в Кракові Озія Векслер, син властителя контори виміни з Тарнова, а зять одного з краківских більших промисловцїв жидівских. По справдженю льосу показало ся, що то дуже зручний фальсифікат. В наслїдок того заряджено арештоване Озиї Векслера і віддано его судови карному.

— **Огнї.** В Мариамполи коло Нижнева над Днїстром знищив огонь дня 19 с. м. сїм загород господарских, з котрих лише дві були обезпечені.

— **Самоубийство.** В Кракові онногди о 10-ій годинї в ночи вискочив з вікна на другім поверсї в каменици при ул. Згода Альойсий Урбаньский, 22-лїтний студент унїверситету і убив ся на місци. Причина самоубийства незвістна.

— **Зробив інтерес.** Суд присяжних в Станїславові займав ся дня 20 с. м. такою справою: Берко Марґулїєс, властитель сїл Чернїєва, Хриплина і Хомяківки обезпечив в осени в товаристві „Фенікс“ 7 стирт збіжа на суму 6482 зр., хоч збіже то не було анї десятої части тілько варте. Дня 18 вересня стирти згоріли і п. Марґулїєс зажадав відшкодованя. Але на его нещасте бачив случайно селянин Прокіп Гнатюк, як Марґулїєс сам своє збіже підпалив, той повідомив о том жандармерию, котра зараз взяла дотепного Марґулїєса в свою опіку. В такий спосіб Марґулїєс не зробив нїякого інтересу, бо стратив збіже, не дістав гроший з асекурациї, а ще до того відсидить півтора року у вязници, бо на тілько его засуджено.

— **На кару смерти** засудив золочівский суд Саламона Ашкеназого, котрий в вересни, вертаючи з войска зі Львова до Збаража, згодив львівского фіякра Венямина Сеґаля, аби з ним поїхав до Винник по річи офіцира і по дорозї убив его, а відтак обрабував і украв коня з фіякром. Убийника зловлено в Тернополи; він признав ся до вини.

— **Туга коня за войсковою службою.** Такий рідкий припадок лучив ся недавно в Мецу. З укріпленя Мозель продано старого коня, котрого купив селянин, мешкаючий 36 клм. від міста. На другий день скоро розвиднїло замельдував ся кінь сам у войску штовхаючи ногою о двері стайнї. Коневи не сподобало ся житє цивільне, отже урвав ся від жолоба в стайни нового свого господаря і вернув до давних властителїв. Се доказ що конї служачі при кінноті знають дуже добре околицю, та що у войску добре з ними поводжено ся.

— **Заряд головний** Товариства „кружків рільничих“ пошукує теоретично і практично образованих агрономів, котрі би ся підняли перепровадженя люстрациї господарств селяньских в порі весняний і осїнній, після інструкциї через Заряд головний виданої, з запевненем 5 зр. диет денних і звороту коштів подорожи. Зголошуючі ся мають виказати уздібнене поперте сьвідоцтвами. Увзглядненї будуть передовсїм ті, котрі викажуть ся крім фахового образованя знанем обох язиків краєвих. Поданя має ся внести найпізнїйше до 25 марта б. р. до бюра Заряду головного, площа Смольки ч. 5 у Львові, де компетентам уділить ся обовязуюча інструкция. — *Заряд головний товариства кружків рільничих.*

— **Дитину велика** показують тепер в містах Шлезвіґ-Гольштайну. Єсть то 7-лїтна дївчинка купця Шміда з Военс. Йоанна Шмід роджена 1889 р., була при породї нормально збудована і важила сїм фунтів. Аж по пів рокови зачала скоро рости, так що за два роки важила вже 90 фунтів. Теперішна єї вага виносить 160 фунтів, а груди мають в обемі 1.10 метра. Дївчина дуже сильна, так що може свого батька без трудности одною рукою піднести з землї цїлком свобідно.

— **Поїзд зелїзничий в огни.** До поїзду особового, що їхав в понедїлок вечером зі Штайнаманґер до Пресбурґа, був причеплений віз з бочками нафти. Недалеко стациї Карльсбурґ запалила ся з невідомої причини нафта. Нїхто сего не спостеріг від разу, аж коли полумя осьвітило цїлу околицю доглянено огонь і задержано поїзд. З великим трудом удало ся відлучити віз з бочками нафти від поїзду, але огонь угасити було годї. Бочки що-раз вибухали з великим гуком, сїючи переляк межи подорожними. Нафта мимо снїгу розлилась широко, а шини зелїзниці в наслїдок великого горяча погнули ся. Льокомотива удалась до поблизької стациї о поміч і доперва по якімсь часї подорожні могли всїсти до возів і поїхати в дальшу дорогу.

— **Машина до танцю.** Зі всїх сторін дають ся чути скарги гарного пола на нечемність „панів землї“, котрі замість на балях танцювати, волїють підперати стїни і критикувати тоалети танцерок або відпочивати від часу до часу по тій працї в буфетї. Наші панни тої гадки, що давно бувало инакше, лїпше, і що власно тепер мають в тім взглядї повне право жалувати ся. Однак не все так є. Бо вже перед 70 роками один кружок женщин в Новім Йорку, щоби запобігти прикрій конечности „продавати петрушку“, застановляв ся цїлком поважно над способом видуманя машини до танцю. Визначено навіть в тій цїли певну гропеву нагороду. Вимагано, щоби машина була зросту мужчини, убрана елеґантско, і вміла порушувати ся і танцювати з ґрациєю. Якийсь механїк зголосив ся небавом і представив випайдену ним машину до танцю. Однак винахідник не одержав нагороди, бо модель показав ся в практиці дуже недогідний. Ну, певно...

рік стоїть римска леґія; на тій, що против неї, єсть сьвятиня Юпітера, а понизше неї палата посла — така сильна кріпость, що єї нїхто не годен взяти.

Моряки на корабли почали звивати вітрило, а жид поясняв дальше:

— Через онтой міст іде дорога до Селевкиї. Тут, бачите, вже конець плавбі. Коли що треба перевозити дальше, то бере ся на верблюди. Повисше моста починає ся остров, де Калиник [5]) побудував нове місто і сполучив его зі старим пятьома віядуктами, котрі збудовані так сильно, що доси анї час, анї землетрясенє, анї вода не могли їм нїчого вдїяти. О самім містї можу лиш то сказати, що кождий, хто его раз видів, може уважати ся щасливим на цїле житє.

Він замовк, бо корабель став крутити ся і плив просто попри місце, де будують кораблї, до своєї пристанї понизше мура. Кинено линву на беріг і привязано корабель. Плавба скінчила ся.

Заким Бен Гур вийшов з корабля, приступив ще раз до того жида.

— Вибачай, що я тебе ще раз потруджу, заким попращаю ся з тобою.

Жид поклонив ся.

— Твоє оповідане про того купця розцїкавило мене і я хотїв би з ним познакомити ся. Кажеш, що єму на імя Сімонїдес?

— Так, але він жид, хоч по грецки називає ся.

— Де би я міг его відшукати?

Незнакомий глянув єму бистро в очи, а відтак сказав:

— Я би тобі не радив; він не позичає гроший.

— Менї й не потреба — відповів Бен Гур усьміхаючись.

Той чоловік подумав трохи, а відтак сказав:

— Хтось би гадав, що найбогатїйший купець в Антиохії, має й дім відповідний свому богатству. Де-ж там! Коли хочеш зайти до него, то іди долї рікою аж до онтого моста. Там під ним его хата в тім будинку, що виглядає як би філяр, прибудований до мура. Перед входом єсть велика пристань, коло котрої завсїгди повно товарів. Там пристають его кораблї. Певно не заблудиш.

— Дякую тобі!

— Мир наших отцїв з тобою!

— І з тобою!

По тім розійшли ся. Два двигарі взяли Бен Гурові накунки і пішли, куди він їм приказав.

— До цитаделї! — сказав він, а з того було видко, що він якийсь войсковий.

Дві широкі улицї, що розходили ся нахрест, розділяли місто на чотири части. При улици, що ішла з півночи на полудне, стояв якийсь дивний, великий будинок, званий „німфеєм“. Коли двигарі взяли ся звідтам на полудне, Бен Гур, хоч приїхав просто з Риму, не міг надивувати ся тій пишнотї, яка представляла ся его очам. На право і лїво побачив він палати, а межи ними подвійні ряди мармурових стовпів, окремі дороги для людий а окремі для худоби і возів. Над цїлою дорогою була криша, так що ішло ся в холодї, а денеде були й водограї.

Але Бен Гурови не до того, щоби звеселяти ся сим видом. У него на думці була історія Сімонїдеса. Ставувши коло Омфалю, памятника із чотирох каблуків розходячих ся на цїлу улицю, збудованого Епіфаном [6]) собі на славу, змінив він нараз свою постанову.

Не піду нинї до цитаделї — сказав він до двигарів — заведіть мене до якої господи, до тої коло моста, при дорозї до Селевкиї.

Они завернули туди і завели его до простої, але просторої господи, що була недалеко від моста, під котрим мешкав Сімонїдес.

Бен Гур переночував в господї на криши. У него все було на думцї: Прецї раз довідаю ся чогось о моїй матери, о любій, малій Тирзї. Коли ще жиють, то їх відшукаю.

(Дальше буде.)

[5]) Селевкос II Калиник.

[6]) Антіох IV, за котрого збунтували ся були жиди під проводом Маккавеїв.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 лютого. Є. Вел. Цїсар виїхав вчера рано полудневою зелїзницею на пригірок сьв. Мартина.

Масава 24 лютого. Італїянцї змушені уступити ся з своїх дотеперішних позиций.

Софія 24 лютого. В добре поінформованих кругах кажуть, що президент собрания Федоров має стати мінїстром справедливости, Нечович мінїстром торговлї і рільництва а президент мінїстрів Стоїлов обійме крім мінїстерства справ внутрішних также і провід в мінїстерстві для справ заграничних.

Льондон 24 лютого. Вчера вечером приїхала тут часть войска Джемізона. Множество людий повитало приїхавших з великим одушевленем. Джемізон і его офіцири мають приїхати кинї

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	6	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що по неділка		—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.